Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

2025. gada 23. jūlijā *

Civildienests – Ierēdņi – Pieņemšana darbā – Paziņojums par vakanci – Komisijas vadošie darbinieki – Kandidatūras noraidīšana – Cita kandidāta iecelšana – Darbā pieņemšanas procedūras prettiesiskums – Acīmredzama kļūda vērtējumā – Iebilde par prettiesiskumu – Tiesiskā drošība – Komisijas priekšsēdētājas veikta deleģēšana viņas biroja vadītājam – Atbildība

Lietā T-613/23

James Flett, ar dzīvesvietu Briselē (Beļģija), ko pārstāv *L. Levi*, advokāte,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *M. Brauhoff* un A. Sauka, pārstāvji, kuriem palīdz *D. Waelbroeck* un *A. Duron*, advokāti,

atbildētāja,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs R. da Silva Pasošs [*R. da Silva Passos*], tiesneši N. Pultoraka [*N. Półtorak*], I. Reine, T. Pinne [*T. Pynnä*] (referente) un E. Kasaņabērs [*H. Cassagnabère*],

sekretārs: P. Kullens [*P. Cullen*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc 2025. gada 9. janvāra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

1 Ar prasību, kas ir pamatota ar LESD 270. pantu, prasītājs *James Flett* lūdz, pirmkārt, atcelt Eiropas Komisijas 2023. gada 25. janvāra lēmumu, ar kuru Komisijas juridiskā dienesta Tirdzniecības politikas un Pasaules tirdzniecības organizācijas grupas galvenā juridiskā padomnieka amatā tika iecelts nevis viņš, bet cita persona (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), un, otrkārt, atlīdzināt kaitējumu, kas viņam esot nodarīts ar šo lēmumu.

Tiesvedības priekšvēsture

2 2022. gada 23. maijā Komisija publicēja paziņojumu par vakanci Tirdzniecības politikas un Pasaules tirdzniecības organizācijas grupas galvenā juridiskā padomnieka amatam, izklāstot amata prasībām atbilstošus vērtēšanas kritērijus. Paziņojumā par vakanci bija precizēts, ka izvēlētais kandidāts tiks pieņemts darbā AD 14 vai AD 15 pakāpē.

3 Pēc šī paziņojuma par vakanci publicēšanas uz šo amatu pieteicās astoņi kandidāti, tostarp prasītājs.

4 2022. gada 8. septembrī šos astoņus kandidātus intervēja Komisijas priekšatlases komisija. Intervijas laikā priekšatlases komisija uzdeva kandidātiem piecus jautājumus, lai novērtētu paziņojumā par vakanci norādītos vērtēšanas kritērijus un piešķirtu katram kandidātam konkrētu punktu skaitu.

5 2022. gada 27. oktobrī, pamatojoties uz priekšatlases ziņojumu un attiecīgajām vērtēšanas tabulām, Padomdevēja komiteja amatā iecelšanas jautājumos (turpmāk tekstā – "padomdevēja komiteja") atlases procedūras pirmajā posmā (turpmāk tekstā – "pirmais posms") izraudzījās trīs kandidātus, kuri bija ieguvuši visaugstāko punktu skaitu, tostarp prasītāju, kurš bija ieguvis visaugstāko punktu skaitu. Pēc tam, atlases procedūras otrajā posmā, šiem trim kandidātiem bija jāpiedalās vērtēšanas centra pārbaudījumos un intervijā ar padomdevēju komiteju (turpmāk tekstā – "otrais posms").

6 2022. gada 22. novembrī prasītājs piedalījās vērtēšanas centra pārbaudījumos, kas ietvēra uzdevumus, kuri bija jāizpilda individuāli un grupā, kā arī padziļinātas intervijas, kurās galvenā uzmanība tika pievērsta vadības prasmēm. Pēc šiem pārbaudījumiem par katru kandidātu tika sagatavots ziņojums.

7 2022. gada 1. decembrī prasītājs un divi citi kandidāti tika uzaicināti uz interviju ar padomdevēju komiteju. Otrā posma beigās padomdevēja komiteja uzskatīja, ka prasītājam nav "laba prasmju un pieredzes līmeņa", un neizvēlējās viņu intervijai ar Komisijas priekšsēdētāju (turpmāk tekstā – "priekšsēdētāja"). Šai intervijai šī komiteja izraudzījās tikai vienu kandidātu – A.

8 2023. gada 25. janvārī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, ar kuru Tirdzniecības politikas un Pasaules Tirdzniecības organizācijas grupas galvenā juridiskā padomnieka amatā tika iecelts A (un nevis prasītājs).

9 2023. gada 28. februārī prasītājs iesniedza sūdzību par apstrīdēto lēmumu.

10 Ar 2023. gada 27. jūnija lēmumu Komisija noraidīja sūdzību par apstrīdēto lēmumu (turpmāk tekstā – "lēmums par sūdzības noraidīšanu").

Lietas dalībnieku prasījumi

11 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– atcelt lēmumu, ar ko noraidīta sūdzība;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tam nodarīto morālo kaitējumu;

– uzdot Komisijai iesniegt formālu atvainošanos un atsaukt apgalvojumu, ka viņš nav pienācīgi kvalificēts attiecīgajam amatam;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par Vispārējās tiesas kompetenci lemt par ceturto prasījumu

13 Prasītājs lūdz Komisijai sniegt formālu atvainošanos un atsaukt apgalvojumu, ka viņš neesot pienācīgi kvalificēts attiecīgajam amatam.

14 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Eiropas Savienības tiesnesim nav jāizdod rīkojumi administrācijai, veicot tiesiskuma pārbaudi, kas ir balstīta uz Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 91. pantu (spriedumi, 2020. gada 9. decembris, *GV*/Komisija, T-705/19, nav publicēts, EU:T:2020:590, 155. punkts, un 2025. gada 30. aprīlis, *EL*/Komisija, T-325/24, nav publicēts, EU:T:2025:424, 10. punkts).

15 Līdz ar to prasītāja lūgums ir jānoraida kompetences neesamības dēļ.

Par prasības priekšmetu

16 Prasītājs lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu, kā arī lēmumu par sūdzības noraidīšanu. Viņš apgalvo, ka pēdējā minētajā esot ietverts vairāk nekā tikai apstrīdētā lēmuma apstiprinājums, bet sīkāk nepamato savu apgalvojumu.

17 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru administratīva tāda sūdzība, kāda paredzēta Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktā, un tās tieša vai netieša noraidīšana ir sarežģītas procedūras neatņemama sastāvdaļa un tas ir tikai viens no priekšnosacījumiem prasības celšanai tiesā. Šādos apstākļos ar prasību, pat ja tā formāli ir vērsta pret sūdzības noraidījumu, tiesā faktiski izskatīšanai tiek iesniegts nelabvēlīgais akts, par kuru tika iesniegta sūdzība, izņemot

gadījumu, kad sūdzības noraidījuma apjoms atšķiras no tā akta apjoma, par kuru šī sūdzība tika iesniegta (skat. spriedumu, 2020. gada 11. novembris, *AD*/*ECHA*, T-25/19, nav publicēts, EU:T:2020:536, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

18 Turklāt, ņemot vērā, ka pirmstiesas procedūrai ir evolutīvs raksturs, tiešs lēmums par sūdzības noraidīšanu, kurā ir ietverti tikai papildu precizējumi un kurā tādējādi ir tikai detalizēti norādīti iepriekšējā lēmuma apstiprināšanas iemesli, nav nelabvēlīgs akts. Tomēr pirmstiesas procedūras evolutīvais raksturs nozīmē, ka papildu precizējumi jāņem vērā, lai novērtētu apstrīdētā akta tiesiskumu (spriedums, 2022. gada 7. septembris, *Migadakis*/*ENISA*, T-507/21, nav publicēts, EU:T:2022:507, 13. punkts).

19 Jākonstatē, ka šajā lietā ar lēmumu par sūdzības noraidīšanu ir apstiprināts apstrīdētais lēmums un tajā norādīti apsvērumi, ar kādiem tas ir pamatots. Tas, ka Komisijai, atbildot uz prasītāja izvirzītajiem argumentiem sūdzībā, bija jāprecizē apstrīdētā lēmuma pamatojums, nevar attaisnot to, ka sūdzību noraidošais lēmums tiek uzskatīts par autonomu nelabvēlīgu aktu.

20 Tādējādi, ievērojot, ka atcelšanas prasījumiem, kas ir vērsti pret lēmumu par sūdzības noraidīšanu, nav autonoma satura, jāuzskata, ka prasība formāli ir vērsta pret apstrīdēto aktu, kura pamatojums ir precizēts ar lēmumu noraidīt sūdzību. Tādējādi apstrīdētā lēmuma tiesiskums ir jāizvērtē, ņemot vērā lēmumā, ar kuru noraidīta sūdzība, norādīto pamatojumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2020. gada 2. aprīlis, *Veit*/ECB, T-474/18, nav publicēts, EU:T:2020:140, 24. un 25. punkts).

Par atcelšanas prasījumiem

21 Prasības pamatojumam prasītājs izvirza četrus pamatus. Pirmais pamats ir par darbā pieņemšanas procedūru reglamentējošo noteikumu neievērošanu, kā arī par labas pārvaldības principa pārkāpumu. Otrais pamats ir par acīmredzamām kļūdām vērtējumā. Trešais pamats ir par Komisijas lēmuma par dzimumu līdztiesības politiku, kas ietverts 2020. gada 30. septembrī Briselē (Beļģija) notikušās Komisijas 2351. sanāksmes protokolā (PV(2020) 2351 final, 2020. gada 11. novembris) (turpmāk tekstā – "lēmums par vienlīdzības politiku"), tiesiskumu. Ceturtais pamats ir par to, ka priekšsēdētājas lēmums intervijai ar A savas pilnvaras deleģēt biroja vadītājam neesot bijis pamatots ar imperatīvu dienesta apsvērumu esamību un ar to esot pārkāpts tiesiskās drošības princips.

Pirmais pamats – darbā pieņemšanas procedūru reglamentējošo noteikumu, kā arī labas pārvaldības principa neievērošana

22 Ar pirmo pamatu prasītājs apgalvo, ka Komisija neesot ievērojusi Komisijas 2004. gada 26. oktobra Lēmuma SEC(2004) 1352/2, ar ko nosaka tās politiku attiecībā uz augstākā līmeņa vadītājiem (turpmāk tekstā – "lēmums par augstākā līmeņa vadītājiem"), 5.2.6. un 5.2.7. punktu, kā arī padomdevējas komitejas reglamenta 1. panta 1. punktu. Katrā ziņā prasītājs uzskata, ka Komisija neesot ievērojusi labas pārvaldības principu.

23 Pirmām kārtām, saskaņā ar lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.6. punkta otro daļu padomdevējai komitejai bija jāizveido ierobežots saraksts ar visiem kandidātiem, kas ir pienācīgi kvalificēti amatam, ņemot vērā paziņojumā par vakanci publicētos kritērijus. Šajā ziņā prasītājs uzskata, ka, lai gan padomdevēja komiteja šo sarakstu varēja ierobežot ar "kandidātu grupu", šajā gadījumā tas tai neļāva minētajā sarakstā saglabāt tikai vienu kandidātu, pretējā gadījumā tā rīkojas prettiesiski vai pieļauj procesuālu pārkāpumu savā lēmumā.

24 Turklāt prasītājs uzsver, ka pirmajā posmā padomdevēja komiteja apstiprināja, ka viņš ir pienācīgi kvalificēts kandidāts. Otrajā posmā padomdevēja komiteja uzskatīja, ka viņam neesot "labu prasmju un pieredzes līmeņa", tomēr tas neatspoguļojot viedokļa maiņu salīdzinājumā ar pirmajā posmā pausto viedokli.

25 Otrām kārtām, prasītājs uzskata, ka padomdevējas komitejas reglamenta 1. panta 1. punkts, kurā ir prasīts, lai kandidāti būtu spējīgi pildīt augstākā līmeņa vadītāja pienākumus, nevar attaisnot to, ka otrajā posmā tiek izraudzīts tikai viens kandidāts, ļaujot padomdevējai komitejai patvaļīgi izslēgt kandidātus pēc priekšsēdētājas biroja vadītāja norādījuma.

26 Trešām kārtām, prasītājs uzskata, ka padomdevēja komiteja esot veikusi salīdzinošu vērtējumu starp trim otrā posma vajadzībām izraudzītajiem kandidātiem.

27 Ceturtām kārtām, prasītājs apgalvo, ka atteikums viņu intervēt ar priekšsēdētāju pārkāpjot lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.7. punktu, jo otrā posma beigās padomdevējai komitejai intervijai bija jāizvēlas viņš.

28 Piektām kārtām, prasītājs norāda, ka lēmumā par sūdzības noraidīšanu Komisija apgalvojusi, ka priekšsēdētāja saglabāja iespēju viņu uzaicināt uz interviju, pat ja padomdevēja komiteja otrajā posmā bija izslēgusi viņa kandidatūru. Tomēr viņš uzskata, ka ar šādas iespējas esamību apgalvotais procesuālais pārkāpums netiekot novērsts.

29 Sestām kārtām, prasītājs apgalvo, ka Komisija neesot ievērojusi labas pārvaldības principu.

30 Komisija apstrīd prasītāja argumentus.

31 Prasītājs būtībā apgalvo, ka ar viņa neuzaicināšanu uz interviju ar priekšsēdētāju priekšatlasē pēc otrās stadijas esot pārkāpti piemērojamie procesuālie noteikumi.

32 Pirmām kārtām, saskaņā ar lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.6. punktu padomdevējai komitejai esot jānovērtē tikai kandidātu "nopelni", lai novērtētu viņu kvalifikācijas līmeni vakantajam amatam, ņemot vērā ar viņiem notikušo padziļināto interviju rezultātus un vērtēšanas centra pārbaudījumu rezultātus, kas tostarp ietver intervijas, "kuras ir vērstas uz vadības prasmēm". Pēc tam padomdevējai komitejai ir jāizveido kandidātu saraksts, kurā ir iekļauti "visi tie, kas [pēc tās uzskata] atbilst sākotnējam amata aprakstam, t.i., pienācīgi kvalificēti kandidāti". Šim sarakstam ir jāpiedāvā atbildīgajiem Komisijas locekļiem kandidātu "apmierinoša izvēle", vienlaikus saglabājot saprātīgu garumu, lai tiem neuzliktu "smagu pienākumu veikt liela skaita kandidātu salīdzinošu novērtēšanu".

33 Turklāt lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.7. punktā ir skaidri minēts "atlasītais(-ie) kandidāts(-i)", ko intervējis aizbildnības komisārs. Līdz ar to, ņemot vērā, ka padomdevējai komitejai ir pienākums izslēgt tos kandidātus, kuriem nav paziņojumā par vakanci prasīto prasmju, it īpaši spēju pildīt augstākā līmeņa vadītāja pienākumus, iepriekš minētie noteikumi neizslēdz to, ka otrajā posmā tiek izraudzīts tikai viens kandidāts.

34 Šajā lietā padomdevēja komiteja otrā posma beigās norādīja prasītāja stiprās puses, kā arī dažus aspektus, kas ir jāuzlabo, un pēc tam secināja, ka, "ņemot vērā visus [intervijas ar prasītāju] laikā izvērtētos elementus", tam nebija "laba kompetences un pieredzes līmeņa, lai pildītu šo īpašo augstākās vadības amatu". Tādējādi padomdevēja komiteja, nepārkāpjot lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.6. punktu, uzskatīja, ka prasītājam nebija attiecīgajam amatam vajadzīgo

prasmju, un nolēma viņu neizvēlēties intervijai ar priekšsēdētāju. Tas, ka otrā posma beigās padomdevēja komiteja izvēlējās tikai vienu kandidātu, arī nevar liecināt par šīs tiesību normas pārkāpumu.

35 Turklāt apstāklis, ka pirmajā posmā prasītāju izvēlējās priekšatlases komisija un pēc tam padomdevēja komiteja, nav pretrunā padomdevējas komitejas lēmumam izslēgt viņu no saraksta otrā posma beigās, ņemot vērā atlases procedūras progresīvo raksturu. Šis progresīvais raksturs it īpaši izriet no lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.6. punkta otrās daļas, kurā ir uzsvērta nepieciešamība šajā stadijā izvērtēt, cik lielā mērā kandidāti ir kvalificēti attiecīgajam amatam.

36 Visbeidzot, kā norāda Komisija, prasītāja apgalvojums, ka procedūra tika ļaunprātīgi izmantota, nav pamatots un katrā ziņā neatspēko iepriekš 34. punktā formulētos konstatējumus. Tāpēc tas ir jānoraida.

37 Otrām kārtām, prasītājs apgalvo, ka padomdevējas komitejas reglamenta 1. panta 1. punkts nevarot pamatot viņa izslēgšanu no procedūras otrā posma beigās, jo šis pants ir jāpiemēro, ievērojot lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.6. punktu.

38 Padomdevējas komitejas reglamenta 1. panta 1. punktā ir norādīts, ka tā "vērtē kandidātus pēc viņu piemērotības augstākā līmeņa vadītāja amatam". Šis atlases kritērijs ir minēts arī paziņojumā par vakanci, kā arī lēmuma attiecībā uz augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.6. punktā, kurā ir paredzēts, ka otrajā posmā tostarp ietilpst intervijas, "kurās galvenā uzmanība ir pievērsta vadības kompetencei", kā tas ir atgādināts šī sprieduma 32. punktā.

39 Līdz ar to kandidātu spēja pildīt augstākā līmeņa vadītāja pienākumus ir padziļināti jāpārbauda padomdevējas komitejas otrajā posmā, un tā var attaisnot kandidātu izslēgšanu šajā procedūras vēlīnā stadijā, neraugoties uz kvalifikāciju, kas viņiem citādi varētu būt.

40 Šajā lietā padomdevējas komitejas secinājums otrā posma beigās, saskaņā ar kuru prasītājam nebija "labas kompetences un pieredzes līmeņa, lai pildītu šos īpašos augstākā līmeņa vadītāja pienākumus", norāda, ka prasītājam nebija pietiekamu vadības spēju, kas nepieciešamas attiecīgajam amatam.

41 Tas, ka prasītājs otrajā posmā netika izvēlēts atbilstoši padomdevējas komitejas reglamenta 1. panta 1. punktā noteiktajam kritērijam, tādējādi nav pretrunā lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.6. punktam.

42 Visbeidzot, prasītāja apgalvojumi, ka padomdevējai komitejai ir iespēja patvaļīgi izslēgt kandidātus pēc priekšsēdētājas biroja vadītāja norādījuma, nav pamatoti. Turklāt prasītāja neizraudzīšanās otrā posma beigās tika pamatota ar šā sprieduma 34. punktā atgādinātajiem iemesliem. Tādēļ prasītāja apgalvojumi ir jānoraida.

43 Trešām kārtām, apgalvojums par kandidātu salīdzinošu novērtējumu nav pamatots. Proti, secinājums, ka prasītājam nebija "pietiekami laba prasmju un pieredzes līmeņa", nenozīmē, ka padomdevēja komiteja izvērtējusi prasītāja nopelnus salīdzinājumā ar pārējo divu procedūrā palikušo kandidātu nopelniem. Savukārt tā norāda – padomdevēja komiteja uzskata, ka prasītājam nebija vajadzīgā kompetences līmeņa, lai priekšsēdētāja viņu aicinātu uz interviju, kā tas izriet no šī sprieduma 34. punkta.

44 Ceturtām kārtām, ņemot vērā, ka prasītājs neatbilda attiecīgajam amatam nepieciešamajam kvalifikācijas līmenim, priekšatlasē intervijai ar priekšsēdētāju padomdevēja komiteja viņu neizraudzījās. Tādējādi, kā izriet no lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.7. punkta, tai nebija pienākuma viņu uzaicināt uz interviju.

45 Piektām kārtām, lēmuma par augstākā līmeņa vadības personālu 5.2.7. punktā priekšsēdētājai ar zināmiem nosacījumiem ir piešķirta iespēja uzaicināt kandidātus, kurus padomdevēja komiteja ir izslēgusi no procedūras otrās kārtas beigās, ja padomdevējas komitejas izraudzītie kandidāti izrādās neapmierinoši.

46 Tomēr, kā uzsver prasītājs, šī sprieduma 45. punktā minētā iespēja nav pielīdzināma viņa tiesībām uz interviju ar priekšsēdētāju, jo otrā posma beigās padomdevēja komiteja viņu neizraudzījās.

47 Sestām kārtām, prasības pieteikumā prasītājs apgalvo, ka "iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ tas, kas ir noticis, katrā ziņā ir arī labas pārvaldības principa pārkāpums". Prasītājs atsaucas uz saviem argumentiem par to, ka padomdevējai komitejai viņš bija jāizraugās otrā posma beigās, bet nesniedz sīkāku pamatojumu. Tā kā šie argumenti jau ir noraidīti kā nepamatoti, bez papildu paskaidrojumiem tie nevar likt konstatēt labas pārvaldības principa pārkāpumu.

48 Turklāt replikas rakstā prasītājs norāda, ka viņu "uztrauca acīmredzama labas pārvaldības neesamība attiecībā uz dokumentiem un pierādījumiem, kas veido lietas materiālus dažādās procedūras stadijās". Viņš apgalvo, ka otrajā posmā padomdevējas komitejas rīcībā jābūt priekšatlases ziņojumam. Viņš arī norāda, ka priekšsēdētājai bija jāsaņem visi ar viņu saistītie dokumenti. Komisija neesot pierādījusi šo dokumentu faktisku nosūtīšanu.

49 Tomēr šāda argumentācija prasības pieteikumā nav minēta, it īpaši, lai pamatotu apgalvoto labas pārvaldības principa pārkāpumu.

50 Proti, prasības pieteikumā prasītājs tikai apgalvo, ka, iespējams, nepilnīgie lietas materiāli, kurus padomdevēja komiteja nosūtīja priekšsēdētājai, neļāva viņai "nopietni" izvērtēt iespēju uzaicināt viņu uz interviju, neraugoties uz to, ka padomdevēja komiteja viņu bija izslēgusi no procedūras. Tādējādi priekšsēdētāja neesot varējusi izmantot šī sprieduma 45. punktā minēto iespēju.

51 Līdz ar to prasītājs nav izvērsis šo argumentāciju, lai pierādītu, ka ir pārkāpts labas pārvaldības princips, kas ir norādīts atsevišķi.

52 Pastāvīgā judikatūra ir tāda, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmo daļu, kas atbilstoši minēto statūtu 53. panta pirmajai daļai piemērojama tiesvedībā Vispārējā tiesā, un atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 76. panta d) punktam ikvienā prasības pieteikumā par lietas ierosināšanu jābūt norādītam strīda priekšmetam un kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem. Šiem elementiem jābūt pietiekami skaidriem un precīziem, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējā tiesa lemt par prasību attiecīgā gadījumā bez citas informācijas tās pamatojumam. Lai garantētu tiesisko drošību un pareizu tiesvedību, prasības pieņemamības priekšnoteikums ir tāds, ka būtiskie faktiskie un juridiskie apstākļi, ar kuriem tā ir pamatota, saskanīgi un saprotami izriet no paša prasības pieteikuma teksta (skat. spriedumu, 2020. gada 17. novembris, *González Calvet*/VNV, T-257/20, nav publicēts, EU:T:2020:541, 9. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 Tā kā prasības pieteikumā nav norādīti iemesli, kuru dēļ Komisija neesot ievērojusi labas pārvaldības principu, prasītāja replikas stadijā izvirzītie argumenti nevar labot prasības pieteikuma skaidrības trūkumu.

54 Līdz ar to saskaņā ar šā sprieduma 52. punktā minēto judikatūru sestais iebildums arī ir jānoraida kā nepieņemams.

55 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu – acīmredzamām kļūdām vērtējumā

56 Ar otro pamatu prasītājs, no vienas puses, apgalvo, ka, neiesakot viņu intervijai ar priekšsēdētāju, tomēr vienlaikus nenoliedzot, ka viņš bija pienācīgi kvalificēts atbilstoši paziņojumam par vakanci publicētiem kritērijiem, padomdevēja komiteja esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

57 Prasītājs uzsver, ka padomdevējas komitejas acīmredzamā kļūda vērtējumā esot cieši saistīta ar pirmajā pamatā aprakstīto pārkāpumu, tomēr atšķiras no tā. Šī kļūda esot radījusi ne tikai procesuālas, bet arī materiālas sekas gan prasītājam, gan Komisijai.

58 No otras puses, gadījumā, ja padomdevēja komiteja otrās stadijas beigās būtu uzskatījusi, ka viņš nav pienācīgi kvalificēts kandidāts, prasītājs apgalvo, ka padomdevēja komiteja būtu pieļāvusi acīmredzamu kļūdu viņa kvalifikācijas un pieredzes vērtējumā. Padomdevēja komiteja analīzi pirmā posma beigās nevarēja apstrīdēt otrajā posmā, ne pamatojoties uz šī sprieduma iepriekš 6. punktā minēto vērtēšanas centra ziņojumu, ne intervijas ziņojumu.

59 Pakārtoti – prasītājs uzskata, ka, lai kādi arī būtu padomdevējas komitejas secinājumi, ja A tika uzskatīts par pienācīgi kvalificētu kandidātu, tad viņš bija jāatzīst par tādu un jāuzaicina uz interviju ar priekšsēdētāju.

60 Komisija apstrīd prasītāja apgalvojumus.

61 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka kļūda var tikt kvalificēta kā acīmredzama tikai tad, ja to var viegli konstatēt, ņemot vērā kritērijus, kuriem likumdevējs ir paredzējis pakļaut lēmumpieņemšanas pilnvaru īstenošanu. Līdz ar to, lai konstatētu, ka administrācija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, novērtējot faktiskos apstākļus, kas attaisno lēmuma atcelšanu, pierādījumiem, kurus prasītājam ir jāsniedz, ir jābūt pietiekamiem, lai ar tiem varētu atspēkot administrācijas lēmumā izmantotā faktu vērtējuma ticamību. Citiem vārdiem, pamats saistībā ar acīmredzamu kļūdu ir jānoraida, ja, neraugoties uz prasītāja sniegto informāciju, var tikt pieņemts, ka apstrīdētais vērtējums joprojām ir patiess vai pamatots (spriedums, 2021. gada 20. oktobris, *ZU*/Komisija, T-671/18 un T-140/19, nav publicēts, EU:T:2021:715, 199. punkts).

62 Tāpat ir jānorāda, ka priekšatlases komisijai, it īpaši, ja ieņemamais amats ir ļoti augsts, ir plaša rīcības brīvība, novērtējot šāda amata kandidātu nopelnus. Turklāt vērtējumi, kurus konkursa atlases komisija sniedz, izvērtējot kandidātu zināšanas un prasmes, ir novērtējošs spriedums par katra kandidāta sniegumu pārbaudījumā un ietilpst atlases komisijas plašajā novērtējuma brīvībā. Tiesa to pārbauda tikai acīmredzama atlases komisijas darbu regulējošu normu pārkāpuma gadījumā. Proti, Vispārējai tiesai nav jāaizstāj konkursa atlases komisijas novērtējums ar savējo (šajā ziņā skat. spriedumu, 2022. gada 21. decembris, *OM*/Komisija, T-118/22, nav publicēts, EU:T:2022:849, 74. un 75. punkts).

63 Līdz ar to abas acīmredzamās kļūdas vērtējumā, uz kurām atsaucas prasītājs, ir jāizvērtē, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus.

64 Attiecībā uz pirmo apgalvoto acīmredzamo kļūdu vērtējumā, kā tas ir izklāstīts iepriekš 35. un 39. punktā, kandidātu atlases kritēriji attīstījās secīgos atlases procedūras posmos. Līdz ar to tas, ka kandidāta nopelnu novērtējums tika precizēts laikā starp pirmo un otro posmu, pats par sevi nav acīmredzama kļūda vērtējumā, bet atspoguļo to prasību progresīvo raksturu, kuras noteiktas, lai aizpildītu attiecīgo amatu. Prasītājas izvirzītie argumenti šajā ziņā tātad arī ir jānoraida.

65 Attiecībā uz otro apgalvoto acīmredzamo kļūdu vērtējumā prasītājs būtībā apgalvo, ka padomdevēja komiteja, uzskatot, ka viņš nebija kvalificēts amatam un līdz ar to viņš nebija jāiekļauj priekšsēdētājai iesniegtajā ierobežotajā sarakstā, esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

66 Lai pamatotu savu apgalvojumu, prasītājs balstās uz savu pieredzi, profesionālo kvalifikāciju, veiksmīgo sniegumu priekšatlases komitejai un padomdevējas komitejai pirmajā posmā, kā arī uz to, ka viņš "bija pilnībā sagatavots un uzskata, ka intervijā viņam veicās ļoti labi".

67 Tomēr prasītāja pārliecība, ka viņš ir pareizi atbildējis uz intervijā uzdotajiem jautājumiem, no vienas puses, un viņa profesionālā pieredze, kas izriet no viņa *curriculum vitae* un motivācijas vēstules, no otras puses, nevar būt neapstrīdami pierādījumi tam, ka priekšatlases komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nedz arī tai ir saistoša šī atlases komisija vērtējumā par zināšanām un prasmēm, ko viņš ir apliecinājis mutiskajā intervijā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2022. gada 21. decembris, *OM*/Komisija, T-118/22, nav publicēts, EU:T:2022:849, 78. punkts).

68 Turklāt īpašai pieredzei vai zināšanām attiecīgajā direktorāta jomā var būt mazāk izšķiroša nozīme nekā tam, ka viņiem ir augsta līmeņa vadības, analīzes un spriešanas vispārējās īpašības, jo pieredzi un tehniskās zināšanas vienmēr var piemeklēt pašā direkcijā (spriedums, 2007. gada 11. jūlijs, *Konidaris*/Komisija, T-93/03, EU:T:2007:209, 74. punkts). Tāpat, runājot par piemērotības novērtēšanas kritēriju, nevis zināšanu pārbaudes kritēriju, atlases komisija var veikt kandidāta novērtējumu, ņemot vērā gan tā sniegtās atbildes uz jautājumiem par citiem kritērijiem, gan viņa personību, kas varēja parādīt viņa attieksmi mutvārdu pārbaudījuma laikā (spriedums, 2010. gada 8. jūlijs, *Wybranowski*/Komisija, F-17/08, EU:F:2010:83, 66. punkts).

69 Šajā lietā, kā norādīts iepriekš 34. punktā, otrā posma beigās padomdevēja komiteja, protams, norādīja ne tikai prasītāja stiprās puses, bet arī dažus aspektus, kas bija jāuzlabo, pirms tā secināja, ka prasītājam nebija attiecīgajam amatam vajadzīgo prasmju.

70 Turklāt tas, ka prasītājs tika izraudzīts pirmā posma beigās, nevar likt secināt, ka padomdevēja komiteja ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, jo pretējā gadījumā otrajam posmam tiktu atņemta jebkāda lietderīgā iedarbība.

71 Līdz ar to prasītāja izvirzītie pierādījumi nav pietiekami, lai atspēkotu padomdevējas komitejas veikto vērtējumu ticamību. Tādējādi tie nevar raksturot acīmredzamas kļūdas vērtējumā pieļaušanu.

72 Pakārtoti – prasītājs uzskata, ka, ja A tiktu uzskatīts par "pienācīgi kvalificētu kandidātu", "ņemot vērā publicētos kritērijus", viņš noteikti būtu bijis jāklasificē šajā pašā kategorijā un ka, ja nākamajam procedūras posmam būtu bijis jāizvēlas tikai viens kandidāts, tam būtu jābūt viņam. Tiesas sēdē prasītājs precizēja, ka viņam nebija nodoma veikt viņa un A salīdzinošu novērtējumu.

73 Tā kā prasītājs nav norādījis tieši to, kas pamato viņa nostāju, šie apgalvojumi ir jānoraida.

74 No tā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu – lēmuma par vienlīdzības politiku prettiesiskumu

75 Ar trešo pamatu prasītājs norāda uz lēmuma par vienlīdzības politiku daļēju prettiesiskumu, saskaņā ar kuru priekšsēdētāja pienākumu otrā posma beigās intervēt A. uzticēja sava biroja vadītājam. Līdz ar to apstrīdētais lēmums, kas tika pieņemts pēc šīs intervijas, esot prettiesisks.

76 Pirmkārt, priekšsēdētājai piedāvātā iespēja deleģēt interviju otrās kārtas beigās esot pretrunā noteikumam, saskaņā ar kuru priekšsēdētājai pašai būtu jāintervē padomdevējas komitejas priekšatlasē izraudzītie kandidāti.

77 Turpinot – šī deleģēšanas iespēja neesot saistīta ar lēmuma par vienlīdzības politiku mērķi.

78 Turklāt priekšsēdētājai iespēju deleģēt intervēšanu sava kabineta vadītājam vajadzētu izmantot tikai kā galējo līdzekli, ja pārējie Komisijas locekļi nevar pieņemt šo deleģējumu. Neesot pamatoti, ka šīs pilnvaras deleģēt biroja vadītājam ir atļautas tikai priekšsēdētājai, nevis Komisijas locekļiem.

79 Turklāt prasītājs apgalvo, ka priekšsēdētāja nevarot deleģēt intervēšanu ierēdnim, kuram nav politiskās kvalifikācijas vai leģitimitātes.

80 Visbeidzot, šī priekšsēdētājas veiktā deleģēšana, kuru paredzēts piešķirt prioritāri citiem Komisijas locekļiem un ja to pamato imperatīvi dienesta apsvērumi, sistemātiski tiekot piešķirta viņas biroja vadītājam.

81 Komisija apstrīd prasītāja apgalvojumus.

82 Vispirms Komisija uzskata, ka prasītāja argumentācija esot neefektīva, jo intervija, ko veica priekšsēdētājas biroja vadītājs pēc otrā posma, attiecībā uz viņu neesot radījusi tiesiskas sekas.

83 Turpinājumā Komisija noraida prasītāja apgalvojumus, ka lēmums par vienlīdzības politiku esot prettiesisks.

84 Visbeidzot un katrā ziņā Komisija uzskata, ka gadījumā, ja deleģēšana, kas veikta saskaņā ar lēmumu par vienlīdzības politiku, tiktu atzīta par prettiesisku, apstrīdētais lēmums pats par sevi nebūtu prettiesisks, jo iecēlējinstitūcija šajā gadījumā bija [Komisijas] kolēģija. Tomēr gan Komisijas priekšsēdētājas, gan tās locekļu rīcībā bija visa atbilstošā informācija, lai pieņemtu autonomu un apzinātu lēmumu.

85 Vispirms ir jāpārbauda prasītājas trešajā pamatā izvirzītās argumentācijas, kuru Komisija apstrīd, efektivitāte un pēc tam jāizvērtē tās pamatotība.

– *Par prasītāja trešajā pamatā iesniegto argumentu efektivitāti*

86 Komisija apgalvo – tā kā prasītājs netika uzaicināts uz interviju ar priekšsēdētāju, šis atlases procedūras posms viņu juridiski neietekmēja. Katrā ziņā Komisija uzskata, ka vienīgi tās kolēģijai bija jāpieņem apstrīdētais lēmums.

87 Savukārt prasītājs uzskata, ka to ietekmē visi procedūras posmi, kuru rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, pat tie, kas seko otrajam posmam. Turklāt tiesas sēdē viņš apgalvoja, ka nevar izslēgt, ka gadījumā, ja priekšsēdētāja pati būtu intervējusi A, viņa būtu uzaicinājusi uz interviju arī viņu, piemērojot lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.7. punktu.

88 Šajā ziņā jānorāda, ka lēmumā par vienlīdzības politiku ir paredzēts, ka "kandidātus, kurus padomdevēja komiteja izraudzījusies priekšatlasē ģenerāldirektora amatam vai augstākā līmeņa vadītāja amatam vienā no priekšsēdētājas dienestiem, uzklausa pati priekšsēdētāja, [un ka] gadījumos, kas ir pienācīgi pamatoti ar obligātām dienesta interesēm, priekšsēdētāja var deleģēt šo uzdevumu citiem Komisijas locekļiem vai tās biroja vadītājam pirms priekšlikuma par iecelšanu amatā iesniegšanas kolēģijai".

89 Tātad rodas jautājums, vai, pieņemot, ka A intervija ir prettiesiska, tas, ka interviju ar A veic priekšsēdētājas biroja vadītājs, nevis pati priekšsēdētāja, varētu izraisīt apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Šajā ziņā ir jāpārbauda, vai šāds prettiesiskums varēja radīt kaitējumu prasītājam.

90 No lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.7. punkta izriet, ka, pamatojoties uz otrās kārtas kandidāta vai kandidātu interviju rezultātiem, aizbildnības komisārs, šajā gadījumā priekšsēdētāja, var uzskatīt, ka padomdevējas komitejas veiktā atlase nav apmierinoša. Šādā gadījumā, ja tas ir pienācīgi pamatots un vienojoties ar Komisijas darbinieku attiecībā uz personālu un administrāciju, tā var apspriesties ar kandidātiem, kurus padomdevēja komiteja nav izraudzījusies otrā posma beigās.

91 Saskaņā ar lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.8. punktu lēmumu par iecelšanu amatā pieņem Komisijas kolēģija, pamatojoties uz padomdevējas komitejas argumentēto atzinumu un Komisijas locekļa pamatotu priekšlikumu attiecībā uz personālu un administrāciju, kas sagatavots, vienojoties ar priekšsēdētāju. Pēdējā minētā lēmumu pieņem pēc intervijām ar kandidātiem otrajā posmā, pamatojoties uz padomdevējas komitejas motivēto atzinumu un apspriežoties ar attiecīgo ģenerāldirektoru, ja runa ir par galvenā padomnieka amatu. Turklāt šajā pašā punktā ir paredzēts, ka aizbildnības komisāram, šajā gadījumā priekšsēdētājai, ir jāuzņemas vadošā loma to personu galīgajā izvēlē, kuras tieši strādā viņas labā augstākās vadības līmenī.

92 Šajā lietā, pēc A intervēšanas prasītājs joprojām varēja tikt uzklausīts, jo priekšsēdētāja saglabāja iespēju viņu uzaicināt gadījumā, ja viņa nebūtu apmierināta ar A kandidatūru pēc viņa intervijas ar sava biroja vadītāju. Veids, kādā šī intervija tika veikta, un tātad par to atbildīgās personas identitāte varēja ietekmēt tās iznākumu un *in fine* – priekšsēdētājas lēmumu uzaicināt vai neuzaicināt prasītāju.

93 Turklāt, lai gan attiecīgais galīgais lēmums par iecelšanu amatā bija jāpieņem tikai Komisijas kolēģijai, jāatgādina, ka saskaņā ar lēmuma par augstākā līmeņa vadītāju 5.2.8. punktu, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 91. punktā, priekšsēdētājas loma pirms šīs iecelšanas amatā joprojām bija noteicoša.

94 No iepriekš minētā izriet, ka intervija ar A, ko veica priekšsēdētājas biroja vadītājs, nevis pati priekšsēdētāja, varēja nodarīt kaitējumu prasītājam, ietekmējot viņa tiesisko stāvokli, un līdz ar to prettiesiskums, kas ietekmētu šādu intervijas norisi, var izraisīt apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

95 Tādējādi Komisijas argumentācija, saskaņā ar kuru trešais pamats ir neefektīvs, ir jānoraida.

– *Par lēmuma saistībā ar vienlīdzības politiku prettiesiskumu*

96 Pirmām kārtām, prasītājs apgalvo, ka lēmumā par vienlīdzības politiku paredzētā deleģēšana esot pretrunā vispārējam noteikumam, saskaņā ar kuru kandidātiem ir jānokārto intervija ar priekšsēdētāju.

97 Šajā ziņā jānorāda, ka lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.7. punktā ir paredzēts, ka kandidāti uz tādu amatu, kāds tiek aplūkots šajā lietā, ir jāuzklausa aizbildnības komisāram, šajā gadījumā – priekšsēdētājai, ja tos otrā posma beigās izvēlas padomdevēja komiteja.

98 Lēmumā par vienlīdzības politiku paredzētajai iespējai otrā posma beigās rīkoto interviju deleģēt biroja vadītājam ir jāļauj "nodrošināt procedūru vienmērīgumu un ātrumu", ja to pamato "primāri dienesta iemesli".

99 Ciktāl šīs deleģēšanas iespējas mērķis ir pienācīgi pamatotos gadījumos atkāpties no lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.7. punktā paredzētās procedūras, ar to netiek apšaubīta priekšsēdētājas principiālā kompetence.

100 Otrām kārtām, prasītājs apgalvo, ka priekšsēdētājai piešķirtā deleģēšanas iespēja nekādi nav saistīta ar vienlīdzības politikas lēmuma mērķi.

101 Tomēr prasītājs nepaskaidro, kādā veidā šī saiknes neesamība varētu ietekmēt lēmuma par vienlīdzības politiku tiesiskumu.

102 Trešām kārtām, prasītājs uzskata, ka priekšsēdētājai būtu jābūt iespējai otrā posma beigās notiekošo interviju deleģēt sava biroja vadītājam tikai tad, ja šī deleģēšana prioritāri nevarētu tikt piešķirta vienam no Komisijas locekļiem.

103 Šajā sakarā 2020. gadā pieņemtais lēmums par vienlīdzības politiku, kas īpaši reglamentē priekšsēdētājas pienākumu deleģēšanu, ir atkāpe no 2007. gadā grozītā lēmuma par augstākā līmeņa vadītājiem 5.2.7. punkta.

104 2020. gadā pieņemtajā lēmumā par vienlīdzības politiku pretēji lēmumam attiecībā uz augstākā līmeņa vadītājiem, kas grozīts 2007. gadā, ir paredzēts, ka priekšsēdētāja var bez nošķiršanas un bez prioritātēm deleģēt pienākumus sava biroja vadītājam un Komisijas loceklim.

105 Jākonstatē, ka prasītājs nav pierādījis, ka priekšsēdētājai būtu jāpiemēro tādi paši deleģēšanas noteikumi kā Komisijas locekļiem, kuriem deleģēšanas iespēja ir paredzēta tikai par labu citiem Komisijas locekļiem, nevis viņu biroja vadītājam.

106 Ceturtām kārtām, prasītājs uzskata, ka priekšsēdētājas biroja vadītājs, tā kā viņam nav politiskās leģitimitātes, nav tiesīgs intervēt galvenā padomnieka amata kandidātus.

107 Tomēr prasītājs neatsaucas uz tādu normu, kas liegtu ierēdnim, kurš iecelts priekšsēdētāja biroja vadītāja amatā, *ad hoc* intervēt galvenā padomnieka amata kandidātus. Turklāt jāuzsver, ka biroja vadītājs ir tuvs priekšsēdētājas līdzstrādnieks, ar kuru viņai ir ciešas uzticības attiecības. Tātad šis arguments ir jānoraida.

108 Visbeidzot, prasītājs apgalvo, ka priekšsēdētāja sistemātiski deleģē pienākumus biroja vadītājam.

109 Šis arguments, kas attiecas uz veidu, kādā tiek piemērots lēmums par vienlīdzības politiku, neļauj konstatēt šī lēmuma prettiesiskumu. Tādējādi tas ir jānoraida, ciktāl tas attiecas uz lēmuma par vienlīdzības politiku tiesiskumu.

110 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešais pamats ir jānoraida.

Par ceturto pamatu – priekšsēdētājas veiktās deleģēšanas prettiesiskumu

111 Ar ceturto pamatu prasītājs apstrīd priekšsēdētājas pienākumu deleģēšanas biroja vadītājam, lai intervētu A, tiesiskumu, ņemot vērā deleģēšanas nosacījumus, kas noteikti ar lēmumu par vienlīdzības politiku. Viņš uzskata, ka, ņemot vērā šos nosacījumus, priekšsēdētājas biroja vadītāja veiktā intervija ar A bija prettiesiska, jo šis pārkāpums ietekmēja visu procedūru un līdz ar to apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.

112 Proti, intervijas deleģēšana priekšsēdētājas biroja vadītājam otrā posma beigās neesot pamatota ar imperatīvām dienesta interesēm. Tā kā šī deleģēšana notika mutiski, tās pamatojums joprojām neesot zināms. Turklāt tā neesot bijusi pietiekami publicēta, tāpēc esot pārkāpts tiesiskās drošības princips.

113 Turklāt lēmums par vienlīdzības politiku ļauj priekšsēdētājai šādu deleģējumu piešķirt sava biroja vadītājam tikai tad, ja viņa to nevar prioritāri piešķirt Komisijas locekļiem.

114 Komisija apstrīd prasītāja apgalvojumus.

115 Vispirms – Komisija uzskata, ka prasītāja argumentācija ir neefektīva, jo intervija, ko veica priekšsēdētājas biroja vadītājs pēc otrā posma, attiecībā uz viņu neesot radījusi tiesiskas sekas.

116 Turklāt Komisija uzskata, ka lēmumā par vienlīdzības politiku nav noteikts, ka priekšsēdētājas deleģēšanai sava biroja vadītājam ir jānotiek rakstveidā, jo šāda prasība turklāt var radīt pārmērīgu administratīvo slogu priekšsēdētājai.

– *Par prasītāja ceturtajā pamatā iesniegto argumentu efektivitāti*

117 Komisija apstrīd ceturtā pamata efektivitāti, jo, tā kā prasītājs netika uzaicināts uz interviju ar priekšsēdētāju, šis atlases procedūras posms viņam neesot radījis tiesiskas sekas. Turklāt vienīgi Komisijas kolēģijai bija jāpieņem apstrīdētais lēmums.

118 Iepriekš 88.–94. punktā jau izklāstīto iemeslu dēļ šāda argumentācija ir jānoraida.

– *Par priekšsēdētājas veiktās deleģēšanas prettiesiskumu*

119 Prasītājs apgalvo, ka intervijas deleģēšana biroja vadītājam, ko veica priekšsēdētāja, nebija pamatota ar imperatīvām dienesta interesēm, jo rakstveida dokumenta neesamība turklāt neļauj novērtēt šādu iemeslu esamību.

120 Šajā ziņā, pirmkārt, jākonstatē, ka lēmuma par vienlīdzības politiku formulējums neuzliek pienākumu priekšsēdētājai, ja viņa vēlas deleģēt interviju savam biroja vadītājam, to darīt rakstveidā.

121 Otrkārt, lēmumā par vienlīdzības politiku priekšsēdētājas deleģēšanas iespēja ir pamatota ar nepieciešamību "racionalizēt atsevišķus augstākā līmeņa vadītāju atlases procedūras aspektus, lai nodrošinātu procedūru raitumu un ātrumu". Šī ātruma prasība ir ietverta arī Pamatnostādnēs par vadības personāla darbā pieņemšanas procedūrām, kuru 5.2. punktā ir precizēts, ka "birojiem ir jācenšas nekavējoties organizēt intervijas ar priekšatlasē izraudzītajiem kandidātiem [un ka] intervijām ir jānotiek viena mēneša laikā pēc tam, kad padomdevējas komitejas sekretariāts ir nosūtījis dokumentāciju". No tā izriet, kā uzsver Komisija, ka sistemātiska prasība par deleģēšanu rakstveidā varētu būt pretrunā lēmumā par vienlīdzības politiku izvirzītajam raituma un ātruma mērķim.

122 Tomēr, kā atgādināts šī sprieduma 91. punktā, priekšsēdētājai ir noteicoša loma atlases procedūrā tādiem augstākās vadības amatiem kā šajā lietā. Šajā ziņā lēmumā par vienlīdzības politiku ir paredzēts, ka "kandidātus, kurus padomdevēja komiteja izraudzījusies [..] augstākā līmeņa vadītāja amatam vienā no priekšsēdētājas dienestiem, uzklausa priekšsēdētāja pati". Tādējādi lēmumā par vienlīdzības politiku principā ir paredzēta priekšsēdētājas prerogatīva izvēlēties augstākā līmeņa ierēdņus, kuri strādā viņa pakļautībā, lai ar viņiem izveidotu uz uzticību balstītas darba attiecības, ņemot vērā augsto atbildības līmeni, kas viņiem ir jāīsteno.

123 No šāda viedokļa lēmums par vienlīdzības politiku paredz, ka priekšsēdētājas veiktā deleģēšana ir atkarīga no tā, vai pastāv "ar obligātiem dienesta apsvērumiem pienācīgi pamatoti gadījumi". Tātad šādu deleģēšanu nevar piešķirt, ja šis nosacījums nav izpildīts.

124 Šajā lietā, tā kā, kā apgalvo Komisija, priekšsēdētāja A intervēšanu deleģēja sava biroja vadītājam, bet šī deleģēšana netika veikta rakstveidā un netika dokumentēta kā citādi, Vispārējā tiesa, pamatojoties uz lietas materiālos iekļautajiem pierādījumiem, nevar pārbaudīt, vai pastāv un ir pamatota informācija, kas attiecas uz "obligātiem dienesta apsvērumiem", kuri ir "pienācīgi pamatojuši" minēto deleģēšanu. Turklāt, atbildot uz Vispārējās tiesas šajā ziņā uzdotajiem jautājumiem tiesas sēdē, Komisija arī neizklāstīja īpašos iemeslus, kuru dēļ priekšsēdētāja deleģēja sava biroja vadītājam uzdevumu intervēt A.

125 Proti, Komisija nav sniegusi precīzas norādes par obligātajiem dienesta iemesliem, kas liedza priekšsēdētājai intervēt A viena mēneša laikā pēc tam, kad padomdevējas komitejas sekretariāts bija nosūtījis viņa kandidatūras lietu saskaņā ar iepriekš 121. punktā minēto pamatnostādņu par vadības personāla darbā pieņemšanas kārtību 5.2. punktu.

126 Tā kā Komisija nav pamatojusi, ka priekšsēdētājas veiktā intervijas deleģēšana biroja vadītājai būtu balstīta uz "obligātiem dienesta apsvērumiem", jāsecina, ka šajā deleģēšanā nav ievēroti nosacījumi, kas paredzēti lēmumā par vienlīdzības politiku.

127 Attiecībā uz jautājumu, vai šāds vienlīdzības politikas lēmuma pārkāpums izraisa apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ir jāatgādina, ka, pretnostatījumā iecēlējinstitūcijas atzītajai plašajai rīcības brīvībai darbā pieņemšanas procedūrā uz vakanto amatu ar ļoti augstu pakāpi, judikatūrā ir atzīts iestādes, kurai šī brīvība ir, pienākums administratīvajās procedūrās ievērot garantijas, ko sniedz Savienības tiesību sistēma, un tostarp pienākums rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus atbilstošos lietas apstākļus. Šī rīcības brīvība ir jāīsteno, maksimāli ievērojot visu atbilstošo tiesisko regulējumu, proti, ne tikai paziņojumu par vakanci, bet arī iespējamos procesuālos noteikumus, kurus iestāde ir pieņēmusi, īstenojot savu rīcības brīvību. Pašas kompetentās iestādes noteikto procesuālo noteikumu attiecībā uz tiesību akta pieņemšanu neievērošana ir būtisku procedūras noteikumu pārkāpums (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 13. decembris, *Angelidis* /Parlaments, T-113/05, EU:T:2007:386, 61. un 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

128 Turklāt, ja Savienības tiesa, izvērtējot attiecīgo aktu, konstatē, ka tas ir pieņemts nelikumīgi, tai jānodrošina, lai iestātos sekas, kuras izriet no būtiska procedūras noteikuma pārkāpuma, un tādējādi jāatceļ akts, kam piemīt šis trūkums (spriedums, 2024. gada 30. maijs, *Vialto Consulting* /Komisija, C-130/23 P, EU:C:2024:439, 55. punkts). Tāpat būtisku formas prasību pārkāpums, kas ir būtiski tiesiskās drošības nodrošināšanai, izraisa tiesību akta, kurā ir pieļauts pārkāpums, atcelšanu, un nav jāpierāda kaitējuma esamība (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 13. decembris, *Angelidis*/Parlaments, T-113/05, EU:T:2007:386, 76. punkts un tajā minētā judikatūra).

129 Šajā lietā lēmums par vienlīdzības politiku ir viens no procedūras noteikumiem, kas Komisijai bija jāievēro, veicot attiecīgo darbā pieņemšanas procedūru.

130 Turklāt, kā tika izklāstīts šī sprieduma 92.–94. punktā, priekšsēdētājas ieteikuma nozīmi un līdz ar to lēmumu par Komisijas kolēģijas galīgo iecelšanu noteikti ietekmē pēc otrā posma notikušo sarunu rezultāti.

131 No tā izriet, ka lēmuma par vienlīdzības politiku pārkāpums ir būtisku formas prasību pārkāpums, tādēļ apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

132 Līdz ar to ceturtais pamats ir jāapmierina un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, nelemjot par prasītāja iesniegtajiem pieteikumiem par procesa organizatoriskajiem pasākumiem.

Par prasījumiem par kaitējuma atlīdzību

133 Prasītājs prasa samaksāt summu 100 000 EUR kā atlīdzību par viņam nodarīto morālo kaitējumu. Šajā summā esot ņemts vērā fakts, ka darbā pieņemšanas procedūra esot tikusi izkropļota, ka Komisija esot atteikusies novērst apgalvotos trūkumus minētajā procedūrā un ka tā esot nopietni nodarījusi kaitējumu prasītāja profesionālajai reputācijai.

134 Prasītājs arī apgalvo, ka, ja viņš būtu iecelts galvenā juridiskā padomnieka amatā, viņš no 2023. gada 1. februāra būtu saņēmis lielāku atalgojumu.

135 Komisija apstrīd prasītāja argumentāciju.

136 Šajā ziņā jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai iestātos Savienības ārpuslīgumiskā atbildība, ir jābūt izpildītiem vairākiem nosacījumiem, proti, attiecīgās iestādei pārmestās rīcības prettiesiskumam, zaudējumu faktiskai pastāvēšanai un cēloņsakarībai starp apgalvoto rīcību un norādīto kaitējumu. Šie trīs atbildības iestāšanās nosacījumi ir kumulatīvi, un tas nozīmē, ka, ja

viens no tiem nav izpildīts, Savienības iestādes atbildība nevar iestāties (skat. spriedumu, 2020. gada 25. jūnijs, XH/Komisija, T-511/18, EU:T:2020:291, 161. punkts un tajā minētā judikatūra).

137 Tā kā šajā spriedumā ir konstatēts, ka apstrīdētais lēmums ir prettiesisks, pirmais no iepriekš 136. punktā minētajiem nosacījumiem šajā lietā ir izpildīts.

138 Attiecībā uz otro nosacījumu, kas minēts iepriekš 136. punktā, ir jānošķir morālais kaitējums un mantiskais kaitējums.

139 Attiecībā uz prasītāja apgalvoto morālo kaitējumu no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, ja prasījumi par kaitējuma atlīdzību ir pamatoti ar atceltā akta prettiesiskumu, kā tas ir šajā lietā, Vispārējās tiesas pasludinātā atcelšana pati par sevi ir pienācīgs un principā pietiekams atlīdzinājums par jebkādu morālo kaitējumu, kas prasītājam varētu būt nodarīts, ja vien prasītājs nepierāda, ka ir cietis morālo kaitējumu, kuru nevar pilnībā atlīdzināt ar šo atcelšanu. Tādējādi ir ticis nospriests, ka akta atcelšana, ja tai nav nekādas lietderīgās ietekmes, nevar pati par sevi būt atbilstīga un pietiekama atlīdzība par morālo kaitējumu, kas radīts ar atcelto aktu (skat. spriedumu, 2022. gada 14. decembris, *SU*/*AEAPP*, T-296/21, EU:T:2022:808, 108. un 109. punkts un tajā minētā judikatūra).

140 Šajā lietā prasītājs nav pierādījis, ka viņam būtu nodarīts morālais kaitējums, kas nevar tikt pilnībā atlīdzināts, atceļot apstrīdēto lēmumu.

141 It īpaši, pretēji prasītāja apgalvojumiem, nav pierādīts, ka pēc apstrīdētā lēmuma atcelšanas A noteikti tiks pārcelts uz citu amatu.

142 Līdz ar to prasītāja celtā prasība atlīdzināt morālo kaitējumu ir jānoraida kā nepamatota.

143 Attiecībā uz apgalvoto mantisko kaitējumu ir jāuzskata, ka prasītājs būtībā lūdz atlīdzināt zaudēto iespēju tikt pieņemtam darbā attiecīgajā amatā.

144 Saskaņā ar judikatūru – ar nosacījumu, ka zaudētās iespējas ir pietiekami pierādītas, tās ir atlīdzināms mantisks kaitējums (šajā ziņā skat. spriedumu, 2010. gada 10. novembris, ITSB/*Simões Dos Santos*, T-260/09 P, EU:T:2010:461, 104. punkts).

145 Prasītājs apgalvo, ka gadījumā, ja viņš būtu izraudzīts attiecīgajam amatam, viņš būtu iecelts AD 15 pakāpē, lai gan viņam bija AD 14 pakāpes 2. līmenis. Tādējādi viņš esot cietis zaudējumus, kas atbilst starpībai starp šo divu pakāpju pamatalgu, sākot no apstrīdētā lēmuma spēkā stāšanās dienas.

146 Tomēr šādu apgalvojumu, ko turklāt apstrīd Komisija, prasītājs nav pamatojis. Tādējādi nav pierādīts, ka prasītājs attiecīgajā amatā būtu bijis pieņemts darbā AD 15 pakāpē, nevis AD 14 pakāpē. Tādējādi prasītājs nav iesniedzis pierādījumus par reāla un droši zināma kaitējuma esamību.

147 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iespējas zaudēšanai, lai to varētu konstatēt un atlīdzināt, ir jābūt reālai un galīgai (skat. spriedumu, 2022. gada 14. decembris, *SU*/*AEAPP*, T-296/21, EU:T:2022:808, 83. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai gan priekšsēdētāja varēja uzaicināt prasītāju uz interviju gadījumā, ja A intervija netiktu atzīta par

apmierinošu, viņa varēja uzaicināt arī otru kandidātu, kuru padomdevēja komiteja neizvēlējās otrās kārtas beigās. Līdz ar to prasītāja apgalvotās iespējas zaudēšanas nopietnais raksturs šajā lietā nav atbalstāms.

148 Tātad prasība atlīdzināt mantisko kaitējumu jānoraida kā nepamatota.

149 No iepriekš minētā izriet, ka prasījumi par kaitējuma atlīdzību ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

150 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

151 Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt prasītāju tiesāšanās izdevumus saskaņā ar to prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Komisijas 2023. gada 25. janvāra lēmumu, ar kuru tiek iecelts Komisijas juridiskā dienesta Tirdzniecības politikas un Pasaules tirdzniecības organizācijas grupas galvenais juridiskais padomnieks.**

2) **Prasību pārējā daļā noraidīt.**

3) **Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina *James Flett* tiesāšanās izdevumus**.

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2025. gada 23. jūlijā.

[Paraksti]